

OP DE PIJP MET....

Even pauze. Even op de pijp. Bakkie doen, praatje maken. Met en over bijzondere Westlanders. Westlanders met een verhaal. Over Westlandse waarden, en over heden, verleden en toekomst.

Tekst: Esdor van Elten - Foto's: Ton van Zeijl

'Op de pijp met....' is naar een idee van Peter en Ton van Zeijl

Deze keer praten we met:

Els Hoonhout

Ze schildert op méér dan canvas. De Poeldijkse beeldend kunstenaar Els Hoonhout (56) kiest bijzondere ondergronden voor haar schilderijen. "Een andere ondergrond dwingt mij om mijn kwast lossier te hanteren." Els is getrouwd met Gerard Hardeman. Samen hebben zij drie kinderen; een dochter van 26 en een tweeling van 23. Els en Gerard wonen in Poeldijk.

Waar kom je vandaan?

Ik ben geboren en getogen in Rijswijk. Thuis waren we met vijf kinderen. Mijn vader werkte bij de Gemeente Rijswijk. Hij begon als tuinman en klom op tot Chef Plantsoenen. Als we over de Generaal Spoorlaan reden dan zei hij trots: "Zie je die zeven rijen bomen? Die heb ik geplant." We waren een doorsnee warm katholiek gezin, met in de loop der tijd een steeds grotere neiging naar links. Mijn vader was actief in het vluchtelingenwerk en liep mee tijdens de vredesdemonstraties in de jaren '70 en '80.

Heb je zelf ook een linkse inslag?

Jazeker! Ik geef in ieder geval heel erg om mijn medemensen. We zitten met z'n allen op deze aarde en moeten het met elkaar doen. Zorg voor elkaar vind ik belangrijk. Maar of dat nu typisch links is? Het zou voor iedereen moeten gelden dat we goed omgaan met elkaar en met onze omgeving. In ieder geval heb ik nu de kinderen het huis uit zijn meer tijd om me er druk over te maken. Zo heb ik vorig jaar voor het eerst meegedaan aan een schoonmaakactie op het strand en sindsdien ben ik er verslaafd aan. We hebben sinds kort een hond en dus ga ik vaak wandelen. En dan kan ik mooi gelijk wat zwerfvuil opruimen. Ik ben geen geitenwollen sok, maar de natuur is belangrijk voor mij. Daar mogen we in het Westland ook wel wat

meer aandacht aan besteden vind ik. Meer bomen, meer groen.

Wat wilde je worden toen je klein was?

Als kind wilde ik met een poppenkast de wereld rond! Mijn opa van moederszijde was een voorbeeld voor me. Hij was conferencier op bruiloften en partijen en in het dagelijks leven ook melkman. Toen ik ouder werd wilde ik naar de kunstacademie. Ik was altijd al bezig met tekenen en schilderen. Maar mijn vader vond het niet goed. Die wilde dat ik iets ging doen waar ik ook geld mee kon verdienen. Na de lagere school ging ik naar het Lodewijk Makeblijde College in Rijswijk. Daar waren twee groepen; de Hagenezen en de niet-Hagenezen. Ik trok liever op met de niet-Hagenezen en zo kwam ik in aanraking met de Westlanders. Dat klikte wel tussen ons. Je kon echt lachen met die Westlanders, en ze hielden van blues. Ik ook. Ik ging ook vaak uit in het Westland, Nederland 3 en De Slimmerick. Mijn eerste baantje was bollen pellen bij Hulshof.

De kunstacademie werd het dus niet...

Nee. Maar mijn vader was wel een fervent amateur toneelspeler. Dus dat mocht wèl! Ik ging de Academie voor Expressie door Woord en Gebaar doen in Utrecht. Daarna kreeg ik een vaste baan als dramadocent aan een huishoudschool in Alkmaar. De Spinazie-academie, zoals de leerlingen de school noemden. Van Utrecht verhuisde ik naar Amsterdam. Daar leerde ik Gerard kennen. Mijn carrière verliep verder via het onderwijs, theater en beleid naar uiteindelijk theaterdocent aan de Hoge School voor de Kunsten in Arnhem. Toen ik na verloop van tijd per verrassing zwanger bleek te zijn, zijn we naar Arnhem



verhuisd. Daar heb ik ruim tien jaar gewoond en gewerkt. Net toen ik ging ik twijfelen of ik wel door wilde in het onderwijs kregen we de mogelijkheid om vier jaar naar Amerika te gaan. Gerard had daar werk en ik pakte de mogelijkheid om de kunstacademie te gaan doen. Eerst wat losse vakken, maar al snel besloot ik voor de volledige opleiding te gaan. Cum Laude afgestudeerd met zo'n zwarte baret. Ik heb het daar erg naar mijn zin gehad.

Hoe kwam je dan uiteindelijk in het Westland terecht?

Toen we terug zouden gaan naar Nederland wilde ik niet weer naar Arnhem. En de kust en mijn roots riepen. Gerard vond een baan in Delft. Mijn zoon vroeg wel: zoeken jullie dan een huis met 'buiten'? Dat was in Delft of omgeving niet gemakkelijk te vinden, maar wel hier in Poeldijk. Bovendien vond ik hier ook werk: lesgeven aan theaterschool Kopen Kees en Dario Fo. Dat heb ik ruim 12 jaar gedaan. Meegewerkt aan de prachtige community-art projecten en de regie van theatergroep 'Buitengewoon' voor spelers met een verstandelijke beperking. Een gouden tijd. De gemeenschapszin was altijd geweldig. Zoveel vrijwilligers, projectzangers en spelers die voor en met ons aan de slag gingen. Het was echt een enorme klap dat Dario Fo failliet ging. Ik denk dat dat niet nodig was geweest. Ik zie iedere dag ons gebouw nog steeds leeg staan. Er is niets meer in Poeldijk. Ik ben nog steeds wel verbonden aan de theaterschool. En met een aantal oud Dario Fo-ers hebben we een doorstart gemaakt onder de naam Kwekers in de Kunst. Het Zuiderstrandtheater in Scheveningen heeft ons in de armen gesloten en we hebben daar al een aantal heel mooie projecten uitgevoerd. De mentaliteit daar in Scheveningen lijkt veel op die in Westland. En de voorstellingen trekken ook veel Westlanders. Het laat zien dat er nog steeds veel draagvlak is voor dit soort projecten. Ik blijf hopen dat we hier ook weer mogelijkheden krijgen.

En je eigen kunst?

Daar ben ik ook mee doorgestaan. Voornamelijk met schilderen. Ik ben onder andere aangesloten bij het Westlands Kunstenaarscollectief WIT. Ik exposeer regelmatig in Westland, maar ook elders in Nederland. De Westlandse Kunst- en Atelierroute moet ik dit jaar helaas overslaan, want ik doe nu mee met een grote kunstroute 'Kunstschouw' op Schouwen-Duiveland. Daar ben ik best trots op. Er is een ballotage.

Is dat belangrijk voor je?

Nee, en ja. Ik streef niet naar

'De Aardappeleters' op geschilderd, met mezelf ook aan tafel. Ik had heimwee. Sindsdien schilder ik op van alles. Ik heb zelfs wc papier uit de Biënnale van Venetië gebruikt, maar ook Chinese kranten. Zo'n achtergrond geeft iets extra's. Niet alleen als eindresultaat, maar vooral ook in het proces.

Leg eens uit?

Ik ben een perfectionist. Verschillende ondergronden dwingen mij om de kwast lossier en op andere manieren te hanteren. Om te



grootheid. Maar je wilt als kunstenaar toch ook dat je werk gezien wordt, serieus genomen wordt, en gekocht.

Wat voor soort schilderijen maak je?

Ik schilder vooral mensen, maar niet perse bestaande mensen. Ik begin meestal met een compositie, en tijdens het schilderen wordt het iemand. Sterker nog, de mens die ik schilder wordt ik ook een beetje zelf. Schilderen is een proces. Ik raak juist geblokkeerd als het idee in mijn hoofd over hoe het moet worden te duidelijk is. Mijn schilderijen vertellen verhalen. Laten de mens zien in al zijn gedoe.

Je gebruikt ook ongewone ondergronden...

Klopt. Jute, dweilen, kwasten, postzakken, bedrukte stoffen, kant..... bedenk het maar. Daar ben ik in Amerika al mee begonnen. Op een gegeven moment had ik geen doek, en toen heb ik een oude aardappelzak opgespannen en daar een versie van

experimenteren en te zien hoe de eigenheid van de ondergrond en de verf elkaar vinden. Zo heb ik bijvoorbeeld oude mensen op kant geschilderd. Daardoor ontstond de craquelé huid van oude mensen, letterlijk óp het doek. En met het kant hun delicate kwetsbaarheid. De textuur maakt zo deel uit van het verhaal van het schilderij. Ik kijk dus altijd naar nieuwe ondergronden. Zo ben ik net begonnen met schilderen op een sjaal. Die is van wol. Daar heb ik nooit eerder op geschilderd en het is lastig.

Wil je iets bereiken met je kunst?

Kunst kan een deuren openzetten. Een deur naar iets wat je nog niet kende, diep in jezelf. Voor de één is dat een deur naar de ervaring - ontroering, verdriet, opwinding, boosheid, vreugde. Voor de ander is het een deur naar de kennismaking met iets nieuws. Ik zoek naar manieren om anderen te prikkelen, te verrassen en te verwonderen. Verwondering laat je even stilstaan, laat je kijken met je hart.

